

Léka Géza

Legenda

Elment az egri kiskölyök, a régi,
a szökőkútba szédült Pista gyerek,
ki hatvan évig viselte, ragyogta,
cseppenként osztva meg a történetet.

Hogy letérdepelt ott egy vénasszony is,
a káva mögé roskadt: Él-e? Jól van!
De honnan ama szélvész gimnazista,
csak nem szünet volt épp a Dobóban?

Az lehetett, tán nagyszünet volt éppen,
mikor a fagyos vízbe lemarkolt a srácért.
És kirántotta, mint egy pottyant makkot,
mert ráfért már a nagy ijedség, ráfért.

Ám történhetett akkor és ott bármi,
mert mégsem ez volt a valódi hőstett.
A megmentőből istenadta költő,
a kölyökből meg remek rádiós lett.

Öt éve Dzsó, most Antallpista ment el,
a hatvan év előtti egri gyerek.
Kétezertizenöt április nyolccal
testálva rám végleg a történetet.

Vigyázzak rá, vagy írjak róla verset,
becsüljem úgy, mint aranyat a mócok.
De mindegy is, csak emlegetsem őket:
földi a földit, palóc a palócot.

Menj tutira!

Dzsó,
öreg Dzsó, ha tudnád,
amikor megkérdezted tőlem, mit
fogsz te majd enni, ha Zsóka menne
el előbb,

először azt hittem, csak ugratsz,
netán vizsgáztatni próbálsz,
le merem-e rántani a poént
a félszről,
a rettegésről,

van-e bátorságom
megítélni Téged,
mint a líra pokoljárt veteránját,
aki körül valahogy
megszorult a fény,

akit dobogók, rivaldák,
szárnyakat adó földi porondok helyett
a verset nem írják, a verset élve élik
borderline kötél tánca tartott
a magasban,

de akinek idelenn
már nem nyílt meg a világ,
potyára feszegetted, tűnődteél fölötte
hosszan, látványosan,
ámde nézhetetlenül,

különösen, ha
körmeidet asszonyod
vagdosta-ráspolyozta közben
egy a székedhez tolt sámliról
pillogva föl,

hiszen még a vak is látta,
hogy miként makk ász-magányod
ujjainál a nyalakodó tűz,
kutyád volt neked ő is,
halhatatlan ebed,

hát mit mondhattam volna, mit,
hogy egyél szalonnát, virslit,
tükörtojást vagy parizert hétpofára,
s én mondjam meg, én, aki hallgatni
és igazodni jártam a közeledbe,

egyetlen esélyem maradt,
ha verhetetlen humorodra apellálok,
s kimondom végre, menj tutira,
mint régen, a tiszafüredi
Fehér Amúr teraszán,

midőn kanaladat a gőzölgő
harcsahalászlé fölé emelted, míg nem
szádon a *Hej, halászok, halászok*
békésen ereszkedő dallamával,
elkezdte benne kuttyogtatni,

ám hiába örültem,
hiába képzeltem el, hogy tán
fölnyerítünk megint, mint annyiszor,
mert arcom meg-megrándult ugyan,
de nyikkanni se volt már erőm.

Ösvény a Bükkben

Dzsó,
öreg Dzsó, ha tudnád,
én már úgy kerülöm, úgy fordulom
a te szíved tájékát, túl a hatvanon,
mint valaha Martos Zsófiét,
Bogyay Máriét Zugligetben,
a Labanc úti óvodában,

vagy miként
apámét s anyámét,
noha fátumos, evangéliumi
szájjal vágta a fejemhez, nem,
nem lesz, soha sem lesz belőlem
*meglett ember, akinek szívében
nincs se anyja, apja,*

aztán egy napon,
ahogy az ér keresi a patakot,
nyitottál egy új csapást a Bükkben,
azon szökdöstünk le Ózdig, Bánrévéig,
megtelve Lékákkal, Utassykkal,
darabka mennyországokkal –
a zuglói flaszteren.

german